

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi W. Z. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego wypełniającego dyspozycję art. 56 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks i art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył mu karę 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Tym samym wyrokiem J. B. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego wypełniającego dyspozycję art. 56 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks i art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, art. 7 § 1 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył mu karę 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych.

Ponadto Sąd orzekł o kosztach obrony z urzędu oraz zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa częściowy zwrot kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego J. B. oraz oskarżony W. Z..

Obrońca oskarżonego J. B. zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia tj

- art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez nieuwzględnienie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie a wyrażającą w nieuwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego J. B. oraz zeznań świadka A. A. pomimo, iż były spójne, konsekwentne i korespondowały z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, ustaleniu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że oskarżony miał wiedzę w zakresie działań podejmowanych przez drugiego z oskarżonych, a polegających na podaniu nieprawdy w deklaracjach i zeznaniach składanych do organów podatkowych, w sytuacji w której nie potwierdza tej okoliczności ocena materiału dowodowego w sprawie;

- art. 410 kpk i art. 424 kpk poprzez niezastosowanie w/w przepisu i sporządzenie uzasadnienia, które nie odpowiada wymogom stawianym mu przez prawo w zakresie wskazania jakie fakty i dowody Sąd uznał za udowodnione lub nie i dlaczego, w sytuacji gdy wskazane uzasadnienie zawiera jedynie ogólne sformułowanie, iż wyjaśnienia J. B. są niewiarygodne, a pozostałe dowody bez jakiegokolwiek analizy zostały uznane za wiarygodne.

Ponadto zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu winy J. B. oraz jego świadomości działań podejmowanych przez drugiego z oskarżonych, polegających na podaniu nieprawdy w deklaracjach i zeznaniach składanych do organów podatkowych, w sytuacji gdy prawidłowa i kompleksowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego na taki wniosek nie pozwala.

W apelacji sformułowano również zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającej z orzeczenia wysokiej kary poprzez nadanie prymatu okolicznościom obciążającym nad okolicznościami łagodzącymi.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. B. od popełnienia zarzucanego czynu, a w przypadku uznania, że nie ma podstaw do uniewinnienia o zmianę wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary. Alternatywnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

Oskarżony W. Z. zarzucił wyrokowi Sądu I instancji obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj art. 7 kpk, art. 4110 kpk, art. 424 kpk w zw. z art. 16a kks – polegającą na niewłaściwej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, która spowodowała błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezasadnym

wymierzeniu kary w sytuacji, gdy poprzez złożenie korekty deklaracji VAT 7 i PIT 28 za lata 2012 i 2011 w dniu 13 czerwca 2014 roku oskarżony nie podlega karze.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja oskarżonego W. Z. jest niezasadna.

W realiach przedmiotowej sprawy skuteczne powoływanie się na przepis art. 16a kks nie może mieć miejsca z dwóch powodów. Po pierwsze, jednym z warunków ustawowych jest uiszczenie w całości uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, co w przedmiotowej sprawie nie zaistniało, gdyż należność do chwili obecnej nie została zapłacona. Po drugie bezkarność sprawcy w rozumieniu art. 16a kks nie ma miejsca, wtedy gdy jego zachowanie oprócz dyspozycji przepisu pozwalającego na złożenie prawnie skutecznej korekty deklaracji podatkowej wypełnia również dyspozycję przepisu, który stanowi podstawę do zastosowania kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy / art. 7 § 1 kks / i jednocześnie nie zawiera znamion pozwalających po ich wypełnieniu na złożenie korekty deklaracji podatkowej. W niniejszej sprawie takim przepisem jest art. 61 § 1 kks / vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2012 roku I KZP 3/12 /. W tym stanie rzeczy apelacja W. Z. nie mogła zostać uwzględniona.

Niezasadna jest również apelacja obrońcy oskarżonego J. B. w części, w której skarżąca kwestionuje sprawstwo i winę oskarżonego.

Zarzuty stawiane rozstrzygnięciu Sądu I instancji są całkowicie chybione. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy. Ocena dowodów – wbrew stawianym zarzutom – została przeprowadzona wnikliwie. Nie zawiera luk ani błędów logicznych. Pozostaje pod ochroną art. 7 kpk również dlatego, iż sąd meriti swoje stanowisko w sposób wyczerpujący i prawidłowy uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Postawienie w środku odwoławczym między innymi zarzutu obrazy art. 424 kpk jest wynikiem najprawdopodobniej nieuważnej lektury pisemnego uzasadnienia, gdyż Sąd Rejonowy bynajmniej nie w sposób lakoniczny wskazał jakim dowodom dał wiarę i dlaczego nie uwzględnił dowodów przeciwnych / w szczególności wyjaśnień J. B. /. Fakt, iż skarżąca nie zgadza się z oceną dowodów i dokonuje jej samodzielnie w sposób korzystny dla oskarżonego, abstrahując od realiów sprawy naturalnie nie może powodować korekty wyroku w zakresie sprawstwa i winy J. B. odnośnie przypisanego mu czynu.

Zasadnie natomiast w apelacji obrońcy J. B. sformułowano zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary grzywny. Wyrok Sądu I instancji jest w tej części nietrafny i jest dotknięty cechą, którą można nazwać brakiem wewnętrznej sprawiedliwości orzeczenia. Fakt, że zarówno J. B. jak i W. Z. winni ponieść odpowiedzialność karną jest bezsporny. Tym niemniej całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy pozwala z pełnym przekonaniem stwierdzić, że osobą bardziej zaangażowaną w działania, które w konsekwencji spowodowały zaistnienie przestępstwa był W. Z. pomimo, że formalnie ponosił odpowiedzialność jako pełnomocnik. Zwrócił zresztą na to uwagę Sąd I instancji przyjmując, że w pewnych kwestiach W. Z. mógł podejmować działania poza wiedzą J. B., aczkolwiek z uwagi na zakres udzielonego pełnomocnictwa za jego zgodą. Nieprzypadkowo również sąd meriti uznał, że J. B. dopuścił się popełnienia umyślnego przestępstwa w zamiarze ewentualnym, w przeciwieństwie do swojego pełnomocnika, który działał w zamiarze bezpośrednim. Powyższe prawidłowe konstatacje Sądu Rejonowego nie przełożyły się jednak na wymiar kary. Obu oskarżonym wymierzone zostały kary grzywny w wysokości 250 stawek dziennych. Różnica polegała jedynie na tym, iż inaczej została ustalona wysokość stawki dziennej, ale wynikało to jedynie z różnej sytuacji materialnej oskarżonej i nie miało nic wspólnego z okolicznościami popełnienia przestępstwa. To jest zresztą reguła ustawowa. W tym stanie rzeczy uwzględniając fakt, iż Sąd Okręgowy orzekał w sytuacji, gdy żaden z oskarżycieli nie wniósł apelacji na niekorzyść oskarżonego W. Z. należało znacznie złagodzić orzeczoną wobec J. B. karę grzywny.

Uwzględniając powyższe okoliczności na podstawie art. 437 § 1 i § 2 kpk, art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż orzeczoną wobec oskarżonego J. B. karę grzywny złagodził do 125 stawek dziennych. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach obrony w postępowaniu odwoławczym wykonywanej z urzędu w stosunku do oskarżonego J. B. orzeczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu / Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – wyciąg /.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uwzględniając ich ciężką sytuację materialną.